

John Keats (1795-1821)

"La Belle Dame sans merci."

- Oh, que pot dolç i pútil el cavaller,
que esperes, doncs, entot sol cant-te?
La la boca es marcada vana el llac,
i cap ocell no canta.

Oh, que pot dolç i tremol el cavaller
de la mirada tan pesta.
De l'esquival ha ompleat el seu paner,
i la collita es llata.

Van assaïen una vegada en el teu front
d'angúnia i febe tota munita
i una rosa a la galta se'n desia,
ben arriat marcada.

- Ja vau trobar-me la Dama dels Països,
bella, - la filla d'una fada -
tenia cabells blaus, pe trepitj blaus,
peréstega mirada.

Van corona vau trenca-li amb flors,
i laçalets, i una cintura;
i va mirar-me com hi m'atimés,
amb guerdora dolçura.

Vau montar-la damunt del meu coser
i sob, en tota la jornada
vau veure-la inclinant-se'm i cantant
una canço de fada.

Va trobar-me dolçissimes cançons,
silvestre mel, ruina llengua,
i, est, en un llenguatge estrany, digne
- tu ets la meua amara veu.

Va endur-se'm a la halma on té el palau
i allí plorà amb sospirs encors,
i allí, llorant es sens peréstes ulls,
vau cloure amb quatre versos.

i allí cantà l'ins que mi hojue' adormut,
i allí em va vendre - de sort estranya, -
i l'últim sonni que hegi mai somniat
en la vida muntanya.

Vagi vinuesa pàl·lida i reis,
sneues de marça pàl·lida.

Uitant - La Belle Dame sans Merci,
i ha fet la seva pesa.

hirschs llavis rois, veulle en la forca
lent, pe aris, horrible sangra,

i en despertar me rois trobau me aquí
en aquesta muntanya.

I és per això que mi heu trobat aquí
pàl·lid com un que s' desencanta,
si he' la hoga ei seca vasa el llac,
i cap ocell no canta.